

HAMBARE PLINE, DAR SUFLETUL GOL

- *Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina* -

Rânduită de Sfânta Biserică să fie citită în prima duminică a Postului Nașterii Domnului, „Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina” nu face referire la un om anume, ci la bogatul lacom, nemulțumitor și indiferent față de semenii săi, care poate fi oricare dintre noi, întrucât toți avem sufletul robit printr-o atașare excesivă de bunurile materiale, limitate și trecătoare și care pot fi un prilej de apropiere sau de îndepărtare, atât de Dumnezeu cât și de semenii săi. Viața noastră nu ține de bogăție, care credem că este a noastră, ci ține numai de Dumnezeu, în ale Căruia mâini suntem și care ne dăruiește toate cele de folos. Orice post este o perioadă de pocăință, rugăciune, milostenie, dar în acest post al Nașterii Domnului, avem o chemare mai accentuată la milostenie. Dumnezeu S-a milostivit de noi și a trimis pe Fiul Său, să se Întrupeze pentru mântuirea noastră, ca într-un dialog al iubirii. La rândul nostru, trebuie să răspundem la iubirea lui Dumnezeu, cu iubirea față de semenii noștri, dăruindu-le și noi așa cum El ne-a dăruit nouă Cel mai mare Dar care se poate cugeta, pe Însuși Fiul Său, singurul lucru nou sub Soare. Dumnezeu procedează pedagogic cu bogatul căruia i-a rodit țarina, îi face daruri și mai mari pentru a fi nevoit ca și el să dăruiască, pentru că nu îi mai ajungeau hambarele, unde să adune toate roadele pământului. Însă decizia lui este surprinzătoare, hotărând să strice hambarele vechi, pentru a ridica altele mai încăpătoare. Acestea să le facă pentru a bea, a mânca și a se odihni pentru mulți ani. Pentru hotărârile sale este numit nebun, pentru că se comportă ca și cum Dumnezeu nu ar exista, căci prin comportamentul său neagă existența lui Dumnezeu. Bogatul gândea că toate sunt ale lui, roadele, hambarele, grâul și bunătațile, sufletul, ca și cum nu ar fi primit nimic de la Dumnezeu, dar se poate pune întrebarea, erau toate cele enumerate ale lui? Era el stăpân pe ceva din cele amintite? Nicidecum! El era un biet rob, care, deși era bogat și avea de toate, era slugă pentru tot ceea ce se amăgea că are. În momentul în care el a murit, ce mai avea din cele ce se lauda că are? Bunătățile, grâul, hambarele, le-a părăsit de îndată ce a murit, sufletul peste care se credea stăpân, i-a fost cerut de îngerii înfricoșători, prin îngăduința lui Dumnezeu. Bogăția, fiind de natură materială, nu este rea în sine, ea devine bună sau rea în funcție de modul cum este folosită, pentru că nu bogăția în sine aduce osândă, după cum nici sărăcia în sine nu aduce mântuire. Viața de aici este un timp de pregătire pentru viața veșnică, iar noi suntem cu adevărat ceea ce hotărăște dreapta judecată a lui Dumnezeu. Biserica ne îndeamnă să ne îmbogățim prin credință, prin bunătate sufletească, prin fapte bune, unind postul cu rugăciunea și milostenia, spre slava Preasfintei Treimi și mântuirea noastră. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne izbăvească de patima iubirii.

INTRAREA ÎN BISERICĂ A MAICII DOMNULUI

Împlinindu-se trei ani de la nașterea Maicii Domnului, dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana și-au adus aminte de făgăduința pe care au făcut-o lui Dumnezeu mai înainte de a se naște fiica lor, Fecioara Maria. Căci ei, fiind oameni sterpi și neroditori, numai prin rugăciuni, post și milostenie au dobândit pe această dumnezeiască pruncă Maria. „Doamne, de ne vei da nouă un prunc, ziceau ei, noi îl vom închina Bisericii Tale neroditori, spre izbăvirea de jignirea lumii”. Deci aducându-și aminte de această făgăduință pe care au făcut-o, Sfinții Părinți Ioachim și Ana s-au hotărât să dea Bisericii pe Fecioara Maria când ea avea trei ani, după făgăduința de mai înainte. Și gândind acestea, au adunat în Nazaret, orașul în care trăiau, rudeniile lor de neam împărătesc și arhieresc, ca să însoțească această copilă sfântă până la Ierusalim, cu cântări și cu psalmi. Și au pornit spre templul din Ierusalim, cale de peste 150 de kilometri, mergând trei zile în șir. Și era o minune mare și prealăudată cea dumnezeiască adunare, alcătuită din rudele Preasfintei Fecioare Maria. Oameni și îngeri o conduceau pe această biserică vie și însuflețită, acest chivot cu totul de aur al manei celei dumnezeiești și al luminii. Când au ajuns la Ierusalim, după o cale de trei zile, s-a făcut acolo o altă minune preaslăvită. Templul, zidit de Solomon și restaurat de Zorobabel, avea la intrare 15 trepte, după numărul celor 15 psalmi, pe care preoții și leviții îi cântau când intrau la slujbă (așa-numiții psalmi ai treptelor). Când a ajuns Fecioara Maria la aceste 15 trepte, dumnezeieștii părinți Ioachim și Ana voiau să o ducă de mână, ca pe o copilă ce nu poate pași pe trepte. Dar, fiind întărită de harul Duhului Sfânt, ea s-a desprins din mâinile părinților și de ceata fecioarelor care o conduceau cu făclii aprinse și cu cântări și a început să urce ca o porumbiță nevinovată peste toate treptele, ca o pasăre a raiului, și a ajuns la treapta de sus, unde erau preoții îmbrăcați în veșminte de aur, împreună cu prorocul Zaharia. După ce Zaharia a închinat-o pe prunca Maria în biserică, a făcut un lucru cu totul neobișnuit și cu totul neîngăduit de Legea Veche. A adus-o pe Fecioara Maria în Sfânta Sfintelor, unde era chivotul Legii cel ferecat peste tot cu aur și heruvimii care umbreau altarul și masa și toiagul lui Aaron care înfrunzise și șarpele cel de aramă și celelalte lucruri sfinte ale lor. Despre nevoința ei îngerească în Templu ne spun Sfinții Părinți, că Fecioara Maria priveghea de seara până dimineața în Sfânta Sfintelor, cugetând adânc și rugându-se lui Dumnezeu, în cugetare și lacrimi neîncetate. Acolo se ruga pentru mântuirea întregului neam omenesc. Seara la ora șase, venea Sfântul Arhanghel Gavriil și-i aducea Fecioarei Maria hrană îngerească din cer în Sfânta Sfintelor. Așa s-a hrănit ea timp de 12 ani, nu cu hrană pământească, ci numai cu hrană cerească adusă de Arhanghelul Gavriil. Așa a fost petrecerea Preasfintei Fecioare Maria în Sfânta Sfintelor, căci se pregătea să fie sălaș al Mântuitorului Iisus Hristos, izbăvitorul lumii. Amin.

În societatea preindustrială, munca avea de obicei un caracter direct productiv și era legată de mediul familial și social al omului. Exercițarea ei îi aducea pe oameni la o mai strânsă comunicare și colaborare și nu afecta relația lor armonioasă cu natura și cu mediul înconjurător. În societatea contemporană, acest tip de muncă s-a restrâns drastic, dezvoltându-se foarte mult instituția prestărilor de servicii. Astfel, munca tot mai tehnologizată a fost ruptă de spațiul locuinței, al familiei în sens propriu și a fost așezată în contexte noi. În fiecare echipă, la fiecare serviciu există un grup de oameni care, împreună trebuie să o scoată la capăt. Și asta poate chiar în fiecare zi, nu doar lunar sau poate anual. Acesta este ritmul în companii mari, dar și în companii mai mici, iar fiecare în parte depinde în realizarea cu succes a misiunii sale de o bună interacțiune cu coordonatorul sau cu colegul cel mai apropiat de birou. Timpul omului din prima linie poate influența eficacitatea celui de al doilea sau a întregii echipe și chiar lipsa unei virgule poate da peste cap munca de o zi a tuturor. Nimeni nu-și dorește să greșească sau să încurce buna desfășurare a lucrurilor. Civilizația în care trăim a împins lumea la exces de muncă și eficiență. Aceasta este o mare ispită și omul este chemat să aibă curajul să o reazeze într-un echilibru. Munca cultivă ambiții, orgolii, productive uneori, dar alteori nu ne ajută la împlinirea relației cu celălalt. Tensiunea maximă apare atunci când se greșește, când se fac erori, fie ele chiar foarte mici. Orice tip de hotărâre prestabilită prin prevederi normative, orice decizie luată în funcție de situația concretă, gândite din răspuțeri spre îndreptare ajung de multe ori să creeze și mai multă tensiune. Într-adevăr orice armistițiu, orice hotărâre în cadrul legii, nu rezolvă lucrurile decât la exterior pentru că după căderea în păcat, faptul de a lucra a devenit muncă, adică s-a însoțit cu durerea, spre folosul și înțelegerea omului, iar dacă munca de zi cu zi a creștinului, fizică sau intelectuală, nu se încadrează în perspectiva lucrării celei sfinte, nimeni și nimic nu va rezolva această tensiune. Omul nu-i făcut să muncească, omul e făcut să sărbătorească. Duminica pentru noi este esențialul, este începutul și centrul săptămânii noastre. În textele vechi bisericești se vorbește despre muncă ca despre un chin. Nu trebuie nici să sacrificăm munca, dar nici să trăim doar pentru muncă. Suntem o generație de muncitori, dar riscăm să ajungem o generație de ne iubitori. Viața ne amăgește cu fel de fel, dar sensul nostru este să iubim. Să iubim și atunci când muncim. Reușim să fim deasupra lucrurilor, să depășim legea doar prin raportarea de drag la celălalt. Vin la timp la serviciu, lucrez responsabil, nu păcălesc munca nu pentru că există o formă de cuantificare, ci mai mult decât orice, fac toate acestea pentru cei cu care muncesc, neputincioși și ei. Îmi manifest libertatea în raport cu legea dacă depășesc constrângerea ei, rămânând în limitele ei. Prin întâlnire sau prin pomenirea iubitoare în gând, pomelnic și rugăciune, păstrez vie prezența celor cu care mă întâlnesc la serviciu și a celor care sunt lângă mine. Mă apropii de rai, nu dacă păcălesc legea, nu dacă sunt atent doar la neputința celui de lângă mine, ci mai dacă ofer totul și lucrez ca pentru Domnul.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 20 noiembrie	15:00	Spovedanie
	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 21 noiembrie	07:00-10:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
	14:00	Spovedanie
Vineri 22 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
Sâmbătă 23 noiembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie
	07:00	Utrenia Sfânta Liturghie
Duminică 24 noiembrie	10:45	Program de bibliotecă

Învățătura și rugăciunea

Ana este o studentă credincioasă, conștiincioasă și harnică la învățătură. Aproape întotdeauna primește nota maximă la toate disciplinele. Ana a fost întrebată de una dintre colege cum se face că reușește să obțină note așa de bune la examene. Cea care întreba nu era așa de silitoare și adeseori lipsea de la cursuri. Ana i-a răspuns: „Îl rog pe Dumnezeu să mă ajute. Binecuvântarea Lui este un mare ajutor pentru mine”. „Într-adevăr, așa este? Atunci mă voi ruga și eu”. A doua zi, ieșind de la un colocviu, colega Anei a izbucnit în plâns. S-a dus direct la Ana și i-a zis nemulțumită: „M-am rugat și iată ce a ieșit! Nimic”. „Cred că n-ai învățat de ajuns”, i-a răspuns Ana. „Învățat? Eu m-am gândit că e doar treaba lui Dumnezeu ca să obțin o notă bună”. „A te ruga și a învăța merg împreună. Cum crezi că ar putea Dumnezeu să ne ajute și binecuvânteze în lucrarea noastră, dacă noi înșine nu luăm lucrurile în serios și suntem leneși la învățătură?”. Dumnezeu ascultă rugăciunea fiecăruia, dar noi toți trebuie să ne facem partea noastră. Nu o să învețe Dumnezeu în locul nostru și nici nu putem să-L trimitem să fie prezent la cursurile la care trebuie să participăm. Succesul este asigurat doar atunci când omul își dă toată silința, iar în urma rugăciunii lui, Dumnezeu luminează mintea celui care învață.

Viața pe gratis

Vine o vreme când se termină totul. Când plecăm într-o clipă. Fără telefon mobil, fără casă, fără mașină, fără o scrisoare de rămas bun, fără să luăm cu noi banii din cont sau altceva. Plecăm fără cuvinte, fără planuri de viitor, fără iluzii, fără să primim „like”-uri pentru isprava de a părăsi acest pământ. Plecăm fără nimic. Plecăm singuri. Mai devreme sau mai târziu, la fel ca pe „facebook” când unora nu le mai place de noi, toți primim „block” de la viață. Cu un singur lucru rămânem, cu răspunsul nostru la darurile oferite de Dumnezeu gratis, fără vreo contraplată. Rămânem cu ce am făcut pentru sufletul nostru, cum și dacă am cultivat în el bunătatea, mila, recunoștința față de Dumnezeu și față de oameni. Veșnicia vine pentru fiecare cu un dar special. Cu răsplata pentru ceea ce am lucrat, bun sau rău în viață. Nimeni nu rămâne nerăsplătit de Dăruitorul vieților noastre. Primim în fiecare clipă viață de la Dumnezeu și respirăm gratis aerul lui Dumnezeu, dar nu mulțumim nici măcar o dată pentru toate aceste daruri.

† Nu iubim pe oameni pentru lucrurile în care sunt puternici, ci pentru lucrurile în care sunt slabi. Slăbiciunile ne țin laolaltă, neputințele ne unesc.

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.